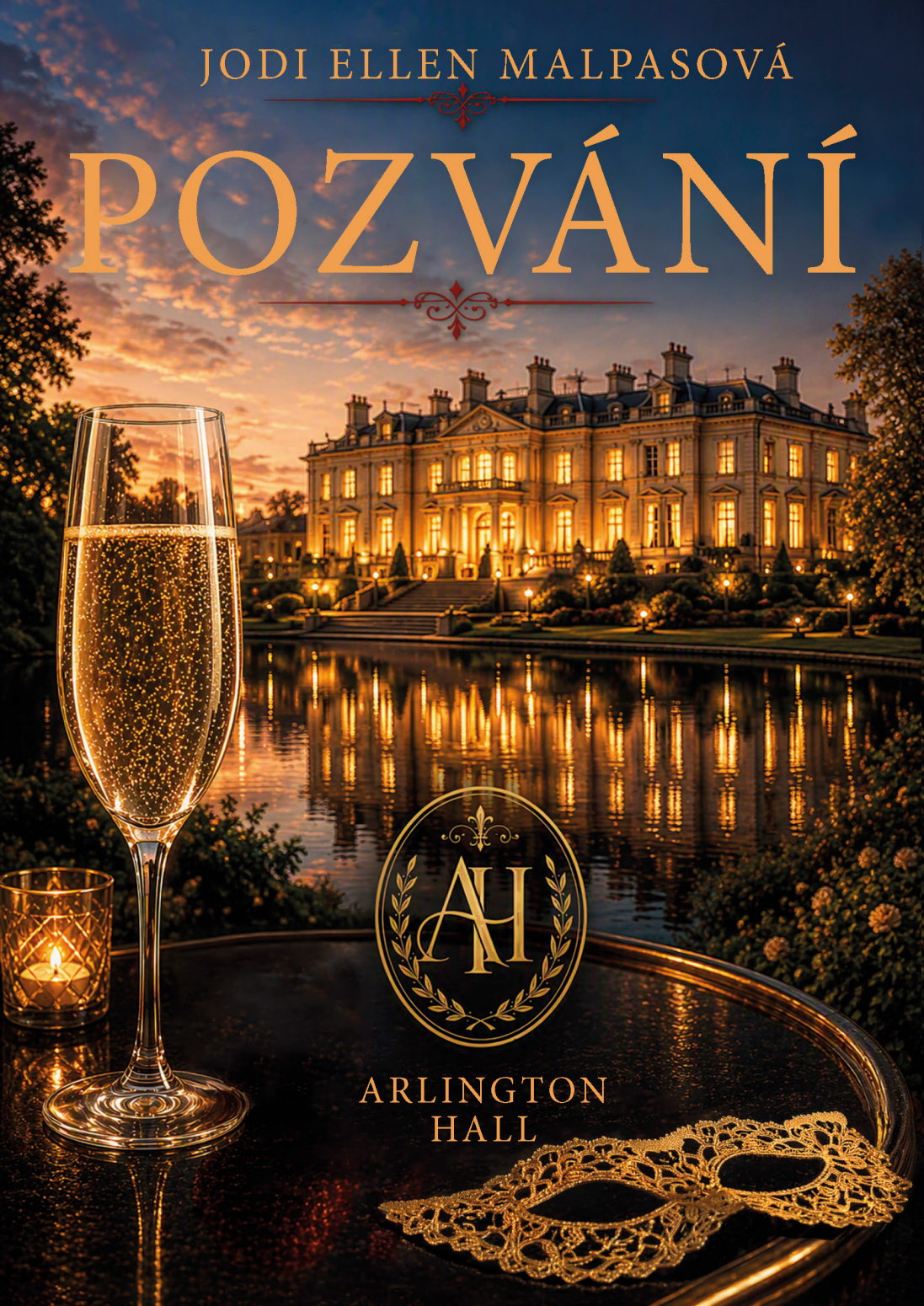
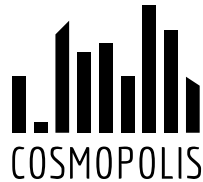

JODI ELLEN MALPASOVÁ
POZVÁNÍ
AH
ARLINGTON
HALL

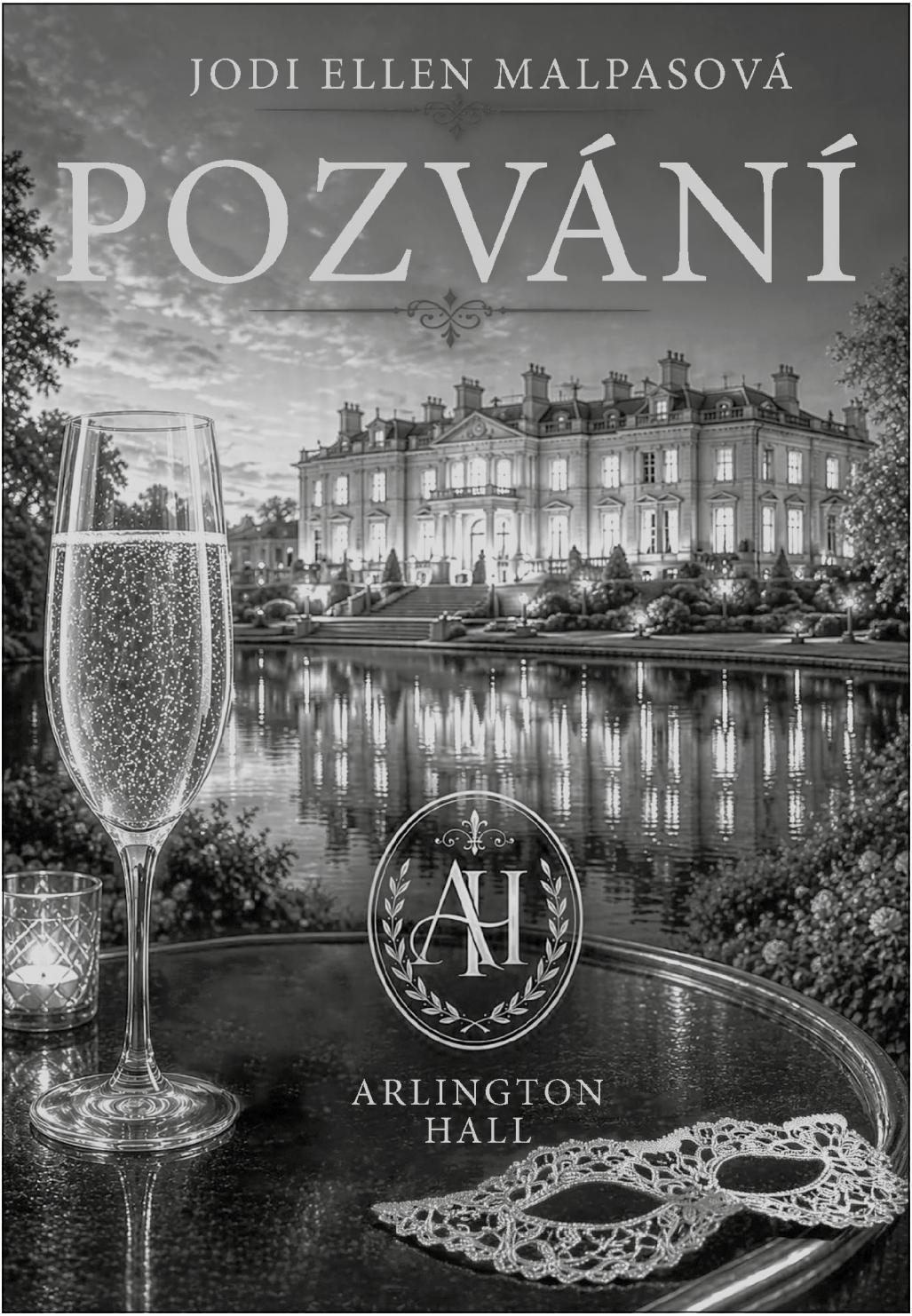

COSMOPOLIS

Jodi Ellen Malpasová

Pozvání

ARLINGTON HALL

JODI ELLEN MALPASOVÁ
POZVÁNÍ
AH
ARLINGTON
HALL

THE INVITATION (ARLINGTON HALL 1)

Copyright © 2025 by Jodi Ellen Malpas
All rights reserved.
Translation © Iva Němcová, 2026
© Grada Publishing, a. s., 2026

Z anglického originálu *The Invitation* vydaného v nakladatelství Montlake v roce 2025 přeložila Iva Němcová
Redakční úpravy Monika Jitřenková
Korektura Julie Gonzálezová
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007
Obálka Martina Charvátová

COSMOPOLIS

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2026 jako svou 10 741. publikaci

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

Tisk FINIDR

ISBN 978-80-271-8770-6 (ePub)
ISBN 978-80-271-8769-0 (pdf)
ISBN 978-80-271-6127-0 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Všem ženám, které měly pocit,
že si musí vybrat mezi kariérou a láskou.

Kapitola 1

Sedím u svého stolu v pátém patře, a přesto slyším troubení auta na ulici. Zhluboka se nadechnu a ignoruji pípání telefonu, všechny zprávy jsou od ní. „Jistě, pane Jarvisi," řeknu a podívám se na hodiny. Přijdu pozdě. „Podívám se na to a ozvu se vám." Zase se mi stáhne žaludek, když uslyším troubení.

Gary se objeví ve dveřích, nakloní hlavu, takže se mu zhoupne šedivá ofina, a rty stiskne do rovné čáry. S omluvným výrazem zvednu ruku a vrátím se k hovoru. „Je to jen malá změna, pane Jarvisi. Upřímně si nemyslím, že je to důvod k panice."

„Až si budete hrát s vlastními penězi, Amelie, uvidíme, zda nebudete taky panikařit." Pan Jarvis zavěsí a já vydechnu a sesunu se na židli.

„Neměla bys dneska mít volno?" zeptá se Gary sarkasticky a podívá se na malý kufřík u mého stolu.

„To řekni FTSE 100," zamumlám a sbírám složku pana Jarvise a vkládám ji do kabelky. „On úplně šílí." A nemůžu mu to mít za

zlé, vzhledem k tomu, že je jen krůček od důchodu a všechny jeho investice mají splatnost během několika měsíců.

Popadnu tašku a kufřík a opouštím kancelář, než Abbie svým vytrvalým troubením rozčílí všechny v Kensingtonu. „Odcházím." Netuším, kdy se vrátím k portfoliu pana Jarvise. Možná až budou dívky zaneprázdněné jednou ze svých procedur, stihnu si složku rychle přečíst, otevřu notebook a věnuji pár okamžiků tomu, abych ho ujistila, že jeho penze je v bezpečí. Zatím není třeba podnikat žádné drastické kroky.

„Hezký den," volá Gary, když mířím k výtahu. „A, Amelie?"

Stisknu tlačítko výtahu a otočím se.

Usmívá se a sundává si brýle. „Všechno nejlepší k narozeninám."

Ach ano. Dnes je mi třicet. „Díky," řeknu s výdechem a nastoupím do výtahu. Během jízdy dolů do haly uniknu zvuku Abbina klaksonu, ale v momentě, kdy se dveře otevřou, hluk začne znovu.

Vyběhnu ven, otevřu dveře spolujezdce a strčím hlavu dovnitř. „Vážně?" zeptám se, když se na mě usměje. „Celý Kensington ví, že jsi tady." Hodím kufr na zadní sedadlo, naskočím dovnitř a Abbie rychle vyrazí, její Audi TT je docela svižné.

„Máme zpoždění a ještě vyzvedáváme Charley," říká, zatímco dělí pozornost mezi dopravu a můj klín. „Pěkné šaty."

„Díky."

„Jsem si jistá, že krémové pouzdrové šaty se budou do lázní hodit."

„Musela jsem být připravená na případ, že by bylo potřeba vyřídit pracovní videohovor."

„A bylo to potřeba?"

„Ne."

„Takže teď vypadáš, jako bys šla na pracovní schůzku místo pohodového dne v lázních."

Ukážu na tašku na zadním sedadle. „Převleču se, až tam dorazíme."

Abbie se podívá na palubní desku, když jí začne zvonit mobil. Volá Charley. „Volala osmkrát, zatímco jsem na tebe čekala." Odmítne hovor.

„Promiň." Zkontroluji mobil a zašklebím se na ikonu, která mi ukazuje, kolik e-mailů mám v doručené poště.

„Prosím, vypni to, alespoň dneska," prosí Abbie a upírá na mě své modré oči. Její kaštanové vlasy jsou neuspořádaně zapletené přes rameno, na rozdíl od mého dokonalého, elegantního drdolu.

„Vypnu," ujišťuji ji a cítím, jak mě na krku lechtá pramínek popelavě blond vlasů. Natáhnu ruku a zastrčím si ho.

„Hned."

„Co?"

„Teď. Vypni to teď."

„Zvonění?" zkusím.

„Ne, vypni to úplně. Jedeme mimo signál. Tvoje matka mi dneska vypomáhá v květinářství a Lloyd si vzal volno, aby se postaral o děti, aby mohla jet i Charley. To nejmenší, co můžeš udělat, je vypnout telefon." Zvedne obočí. „Vždyť slavíš narozeniny. Jen my tři. Ne my tři a všichni tvoji klienti."

„Dobře," ustoupím a odhodlám se telefon vypnout. Zhluboka se nadechnu.

„Všechno nejlepší k narozeninám." Abbie se na mě usmívá, vezme mě za ruku a stiskne ji. Nic víc neříká. Je mi třicet, jsem

čerstvě nezadaná a nemám kde bydlet. Život by mohl být lepší. Ale mohl by být i horší.

„Díky."

Zase jí zazvoní mobil – zase Charley. Tentokrát to Abbie zvedne.

„Za deset minut."

„Takže se uvidíme za dvacet minut." Charley povzdechne a zavěsí. Je to jedna z mnoha věcí, které jsme se Charley a já o Abbie za ta léta naučily. Když řekne, že přijde za půl hodiny, přijde za hodinu. Když řekne, že je pět minut od nás, myslí tím deset.

Abbie se na mě podívá, když odbočuje na semaforu. „Měly bychom o víkendu vyrazit do baru."

Odfrknu si. „Ještě jsem se nevzpamatovala z minulého víkendu." Trochu se mi zvedne žaludek a připomene mi kocovinu, která trvala několik dní. „Teprve včera jsem se začala cítit normálně."

Abbie se směje. „Ale byla to taková zábava."

„Pořád se mi vrací vzpomínky," řeknu a znovu se podívám na svůj telefon. Šly jsme na večeři do Amazonika, naší oblíbené restaurace – trochu se rozveselit, povinná porozchodová večeře s kamarádkami. Všechno bylo v pohodě, dokud jsme se nepřesunuly k baru a nezačaly s Porn Star Martini. Moje bílé šaty skončily úplně zničené, pokryté černými skvrnami, a nemám tušení, jak se to stalo. Zamračím se a podívám se na Abbie. „Tys Charley odvezla domů v nákupním vozíku," řeknu a vybaví se mi další vzpomínka.

Abbie zalapá po dechu. „Ano! Tak odtud se vzal!" Společně se smějeme, záhada nákupního vozíku z Teska, který se objevil v předzahrádce Charley a Lloyda, je vyřešena. „A zpátky k nám jsme se svezly rikšou."

„Bože," zamumlám a vzpomínám si, jak z reproduktorů řvala Bonnie Tyler, zatímco řidič šlapal jako blázen, aby nás dostal domů. „Hele, už se objevila ta platba z Amazonika?"

„Ne." Abbie se zamračí. „To je divné."

To ano. Následujícího rána jsme se všechny svými rozespalými a rozbolavělými mozky snažily vzpomenout si, kdo zaplatil účet. Jenže žádná z nás neměla na výpisu platbu a tehdy jsme si uvědomily, že si ani jedna z nás nepamatuje, že by platila. Vyděšená a celá rozpačitá jsem zavolala do restaurace a omluvila jsem se. Řekli mi, že to není nutné, účet byl zaplacen. Ale na žádném z našich účtů se platba neobjevila. Dodnes ne. Je to divné. „Jak daleko je to wellness centrum?" ptám se.

„Asi čtyřicet minut od Charley."

„A kde to je?"

„Arlington Hall. Jižní Oxfordshire."

„To zní nóbl."

„Že jo?" zazpívá vesele, sahá po displeji na palubní desce a přepíná rozhlasové stanice, zatímco já se dívám na její svěží tvář bez make-upu.

„Děkuju ti za to," řeknu tiše a Abbie se na mě krátce podívá, než se znovu začne soustředit na silnici.

„Ještě nějaké květiny?"

„Nějaké v pátek a nějaké včera. Dům mé matky začíná vypadat jako tvoje květinářství."

„Měl by je kupovat u mě. Dala bych mu slevu. Zase volal?"

„Několikrát," odpovídám. „Je lepší neodpovídat."

Přikývne, zamyšlená, protože ví, proč se tak chovám. *Vina*. Je to jako zápach, který se drží v ovzduší. Rozhovor s Nickem by to jen zhoršil. Jsem zbabělá? Už ani nevím.

Dívám se z okna a propadám se do snění. Pravdou je, že neudělal nic strašného, kromě toho, že z ničeho nic prohlásil, že chce svatbu a děti. Jako… hned. Od té chvíle se všechno změnilo. Cítila jsem, jak se od něj vzdaluji, a Nick na mě tlačil ještě víc. Najednou mi malé věci, které jsme měli společné, připadaly… nepodstatné. Měl rád čísla, já měla ráda čísla. Měli jsme stejné kolegy v práci a rozhovory byly vždycky stejné. Práce. Finance. Finanční plánování.

A poté začal zavádět konverzaci na téma dětí a manželství. Neustále. Nemohla jsem dýchat. Řekla jsem mu, že nejsem připravená. A on mi řekl, že neomládnu. Řekl, že jsem sobecká. Že mu *dlužím* nějakou formu závazku.

To byl konec mě a Nicka.

Když zabočíme do ulice, kde bydlí Charley a Lloyd, zasměju se, když uvidím naši kamarádku stát s batohem na chodníku před jejich londýnským domem. „Stála tam celou dobu," řeknu a podívám se na telefon. Je vypnutý. Najdu tedy očima hodiny na displeji auta. Je to přesně dvacet jedna minut, co naposledy volala Abbie. Charley začne poskakovat na místě a mávat rukama jako blázen, jako bychom ji mohly přehlédnout, když čeká na chodníku a hopsá jako šílený skákací panák.

Abbie začne bušit pěstí do klaksonu a já se na ni rozčileně podívám. „Proč dneska tolik hluku?" ptám se. „Dneska má být klidný zenový den."

„Děláš si srandu?" řekne a zaparkuje, než sjede pohledem nahoru a dolů po mých krémových úzkých šatech.

Otevřu dveře a s grimasou vystoupím, zatáhnu za páčku sedadla, abych ho uvolnila, a vlezu si dozadu, přední sedadlo nechávám Charley. Usměju se na nákupní vozík, který stále stojí na předzahrádce.

Abbie začne znovu troubit, zatímco Charley tančí kolem auta a hází tašku na podlahu. Padne na sedadlo, odhrne si kudrnaté jahodově blond vlasy a vyfoukne vzduch z úst. „Konečně."

Abbie její lehkou narážku ignoruje. „Vzpomněly jsme si, odkud ten vozík je."

„Oh, odkud?"

„Vezla jsem tě v něm domů."

Charley ztuhne na sedadle a přemýšlí, zatímco mně se vybavují další vzpomínky.

My tři jsme se smály jako blázni, zatímco jsme Charley postrkovaly po chodníku. „To vysvětluje moji naraženou kostrč. Myslela jsem, že jsem uklouzla na schodech." Začne bouchat do palubní desky. „Jeď, jeď, jeď."

Smějeme se, když Abbie vyjede z parkovacího místa a vyrazí po silnici, a Charley se ještě otočí na sedadle, aby se podívala přese mě z okna.

„Co to děláš?" ptám se.

„Co když mě budou potřebovat?"

„Chceš zůstat?"

Odfrkne si. „Ne, ani náhodou. Nesnáším, jakým způsobem se se vším vypořádá. Žádné známky vyčerpaného mozku nebo unaveného těla. Nic." Otočí se zpátky na sedadlo. „Vypadá vždycky perfektně, a já mám sliny na prsou a dětské zvratky ve vlasech."

„Fuj," zamumlá Abbie a odtáhne se.

„Hej.“ Charley se znovu otočí a prohlédne si mě od hlavy k patě. „Proč jsi sakra oblečená do práce?“

Abbie se na mě podívá v zrcátku. „Protože ona byla v práci,“ vysvětlí.

„Žalobníčku.“

„Amelie!“ Charley se natáhne a plácne mě po holém koleni. „Vím, že držíš rozchodovou dietu složenou z vína a práce, ale vždyť je ti třicet, proboha. Dokonce i Lloyd si kvůli tomu vzal volno.“

„Aby se postaral o *svoje* děti,“ připomínám. „Abys mohla odjet a užít si wellness den se svými dvěma nejstaršími kamarádkami.“ Jak je možné, že se známe už dvacet tři let? To je šílené.

„Den v lázních!“ zvolá Charley a tleská rukama. „Chci spoustu bublinek, vzrušení a fantazií.“

„Fantazií?“ zeptá se Abbie. „Jdeme do wellness centra, ne do sex-klubu.“

„Víš, co myslím,“ zamumlá. „V mém životě žádné bublinky a vzrušení nejsou, proto je to jenom fantazie.“

„Lloyd se kolem tebe pořád točí,“ odpovídám unaveně. „Nezapomínej, že se k tobě chová jako k princezně.“ Ten muž ji zbožňuje. Ještě víc od té doby, co mu porodila dvě děti a má teď neustále vlasy od zvratků. Vzali se v roce 2020, brzy poté otěhotněla, v roce 2021 se jim narodil Elijah, a když mu byl rok, znovu otěhotněla a porodila Enu. Pro novomanžele to bylo náročné období, ale všichni víme, jak oba svou rodinu milují.

„Jsi podvodnice, Charley Chaytorová,“ říkám s úsměvem.

„Možná, ale trochu rozmazlování nikdy nikomu neublížilo.“ Usměje se na mě širokým úsměvem od ucha k uchu. „Všechno nejlepší, holka.“

„Děkuju," řeknu tiše s úsměvem a sklopím oči k tichému telefonu. Nezvoní a necinká, protože je vypnutý.

„Hele, už některá z vás zaplatila za naši víkendovou párty?" zeptá se Charley a střílí pohledem mezi námi.

„Ne, zrovna jsme o tom mluvily," říká Abbie.

„Ale řekli, že jsme zaplatily, že jo? Protože já umřu, když už nikdy nebudu moct jít do své oblíbené restaurace."

„Řekli, že jsme zaplatily," potvrzuji.

Ona přikývne, zamračí se a otočí se zpátky ke mně. „To je divný."

Kapitola 2

Sjedeme z větrné venkovské silnice a projedeme zlatou bránou. Zvednu obočí a věnuju větší pozornost okolí, poté co jsem poslední hodinu bojovala s nutkáním tajně zapnout telefon a zkontrolovat e-maily a hovory, nebo se dokonce podívat na akcie. Ježíšikriste, pan Jarvis přešel do panického režimu a já, jeho věrná poradkyně, jsem tady, téměř hodinu cesty od města, na odpočinkovém dni.

Abbie stáhne okénko, když zastaví u závory, kde stojí stará cihlová vrátnice, z níž vystoupí muž v zelené uniformě s deskami a zkontroluje naši espézetku. „Slečno Pearsonová," řekne a něco si zapíše. „Vítejte."

„Děkuji," odpoví Abbie tiše a podívá se na mě do zpětného zrcátka.

„Jsme na správném místě?" zeptá se Charley a nakloní se přes Abbie, aby si lépe prohlédla muže v obleku. „Je to wellness centrum?"

„Ano, je to wellness centrum," odpoví, aniž by zvedl oči. „Jeďte po příjezdové cestě podél potoka. Na parkovišti vás přivítá obsluha, která vám pomůže s parkováním." Vrátí se k bráně, natáhne ruku dovnitř a o chvíli později se závora zvedne.

Opřu se v sedadle, stejně jako Charley, zatímco Abbie pomalu a opatrně projíždí. Sledujeme krásně čistý potok po levé straně, který tu a tam přehrazují malé vodopádky a na jednom místě i zděný most z jedné strany na druhou, zatímco vpravo se rozprostírá sad s nekonečnými obrovskými, hustými jabloněmi.

Cuknu sebou, když uvidím heliport na poli hned za ním a golfové vozíky, které se pomalu pohybují po nerovném trávníku. „Jakže se tohle místo jmenuje?" ptám se trochu ohromeně.

„Arlington Hall," odpoví Abbie roztržitě.

„Co to kurva je?" šeptá Charley a naklání se dopředu.

„Nádhera."

Vyhlížím ven z okýnka a prohlížím si dokonale symetrickou stavbu s dvojitými dveřmi uprostřed, rámovanými popínavými rostlinami, které překypují bílými, jemnými květy. Po obou stranách hlavních dveří se táhnou nekonečná klasická okna s okenicemi, která jsou po stranách lemována bílými kamennými žlaby, z nichž vyrůstají dokonale zastřižené topiary. Je to příliš dokonalé na to, aby to bylo skutečné, a když vzhlédnu nahoru nad dveře do druhého patra, vidím věž s obrovským ciferníkem, který nám ukazuje čas. Je půl desáté. Uvolním se a prohlížím si příjezdovou cestu, kde stojí drahá auta – Rolls-Royce, Bentley, Porsche, Ferrari. Řada mužů v zelených oblecích čeká, až je budou moct zaparkovat, a stojí tu také obsluha se zlatým vozíkem na zavazadla. Mladá žena s deskami čeká,

aby přivítala hosty. Golfový vozík je připraven odvézt je někam na pozemek.

„Abbie," řeknu tiše, když objíždí fontánu, která by mohla konkurovat Bellagiu. „Seš si jistá, že je to tady?"

„Zkontrolovala jsem to pětkrát," odpoví, zastaví a vypne motor. „Je to tady."

„Ukaž mi to," požaduji, protože se musím přesvědčit na vlastní oči.

„Ano, ukaž jí to," přikazuje Charley, aniž by se pohnula ze sedadla, téměř omráčená šokem. „Na tohle nejsem oblečená."

Abbie listuje v telefonu a podává mi ho zpět. Procházím potvrzení. „Poslali mi nabídku na den v lázních," říká. „Byla to opravdu výhodná nabídka a myslela jsem, že by to byl krásný způsob, jak strávit tvé třicáté narozeniny."

„To je a jsem ti vděčná, ale tohle místo nevypadá jako zařízení, které nabízí slevy na wellness den."

„Souhlasím," přikyvuje Charley.

„Taky souhlasím," přidává se Abbie, zatímco hledám v e-mailu odkaz. Nenacházím žádný, tak přejdu na Google a v nabídce vyhledám Arlington Hall.

„Kolik jsi zaplatila?" zeptám se a při té otázce se zastydím.

„Šedesát liber za osobu."

Nahlas se zasměju a obě dívky se ke mně otočí.

„To nemůže být ono. Den v lázních v Arlington Hall stojí přes sedm set liber."

„Bože," zasténá Abbie a schová hlavu do dlaní.

„Tak musí existovat ještě jiný Arlington Hall," navrhuje Charley. „Ale tohle na šedesát liber opravdu nevypadá."

„Počkejte." Abbie se znovu otočí na mě. „Ale ten vrátný nás podle značky přece pustil. Čekal nás."

Má pravdu. Čekal tam. Je to všechno velmi podivné.

Skleněné dveře hned za velkými dřevěnými se otevřou a objeví se krásná, dlouhonohá dáma. Ukloní se a usměje se na nás přes otevřené okénko auta. „Slečno Pearsonová, vítejte v Arlington Hall."

Abbie se opře. „Čekáte nás, že?"

„Samozřejmě," odpoví. Hedvábné, černé, rovné vlasy jí při pohledu dolů spadnou na desku s klipem. „Jste na rezervačním seznamu. Jmenuji se Anouska. Prosím, pojďte se zaregistrovat. Stan vám vezme zavazadla."

Okamžitě sahám do kabelky a modlím se, abych našla nějaké peníze na spropitné. Když najdu desetilibrovku, oddechnu si a podám ji Abbie. „Tady," šeptnu a ona ji vděčně přijme.

„No tak pojďme," zpívá Charley, vyskakuje ven, dívá se nahoru na budovu a fotí si ji.

„Charley," syknu.

„Co? Lloyd to musí vidět."

Nemotorně se usmívám na vysokého, štíhlého mladíka, který nám bere tašky. „Ona moc nechodí ven."

„To se stává pořád," říká a odchází, poté co mu Abbie podstrčí desetilibrovku a on na znamení díků kývne hlavou. Bože, něco mi říká, že spropitné se tady pohybuje v mnohem vyšších částkách než desetilibrovka.

„Do prdele." Abbie do mě vrazí, když kráčíme po upravené cestě ke dveřím.

První věc, která mě zaujme, je schodiště, které se stáčí doleva. Dřevo je bílé a bez poskvrny, šedohnědý koberec je měkký

i přes nekonečné množství nohou, které po něm šlapou. Střet tradice a moderního stylu je dechberoucí. Blížíme se k obrovskému dvojitému psacímu stolu, kde čeká perfektně upravená dáma, aby zapsala hosty. A dnes jsme z nějakého neuvěřitelného důvodu hosty my. Nechávám Abbie, aby se toho ujala, stále trochu napjatá a nervózní, že nám každou chvíli řeknou, že došlo k omylu.

Zatoulám se doleva a upoutá mě impozantní, obrovský portrét v krásně vyřezávaném bílém dřevěném rámu, visící na zdi v polovině schodů. Ale ta žena na portrétu? Ta je opravdu něco. Majestátní. Elegantní a noblesní. Zírám na ni a vidím její sotva znatelný úsměv. Mohla by být Francouzka. Vyzařuje z ní taková francouzská sofistikovanost. Přejedu očima od precizních záhybů na krémových šatech, které jí sahají těsně pod kolena, po štíhlé nohy a krásné safírově modré lodičky zdobící její drobná chodidla. Ustupuji o krok, abych ji mohla vidět celou.

Úchvatné, pomyslím si a přemýšlím, kdo to je, zatímco procházím a vnímám luxus, který mě obklopuje, až dojdu ke dveřím, kde mi zlatá cedule prozradí, že vstupuji do Library Baru. Po jedné straně se táhne leštěný dubový bar se starými, opotřebovanými hnědými koženými barovými stoličkami, vestavěné knihovny rámují cihlový krb a vysoká modrá sametová křesla s vysokými opěradly jsou roztroušena zdánlivě náhodně po místnosti, ale vypadají, jako by byla umístěna přesně tam, kde mají být. Za barem se táhnou nekonečné skleněné police plné různých láhví a na zdi visí skleněná kouřově modrá a žebrovaná závěsná stínidla na zlatých řetězech v nepravidelných rozestupech.

Přitáhnu si koktejlový lístek a obdivuji vyražený erb v rohu. Písmena AH jsou orámována jemnými výhonky zlatého břečťanu a jablky. Prohlížím si menu a vidím moderní variace klasických koktejlů a speciality Arlington Hall.

„Dáte si něco?“

Zvednu oči k číšníkovi v zeleném saku. „Možná později,“ odpovím s úsměvem a vrátím mu lístek. „Nejdřív musím absolvovat wellness den.“

„To zní hrozně,“ říká a já se zasměju.

„To si ani neumíte představit.“

„Nevypadáte oblečená jako do lázní.“ Pokývne hlavou směrem k mým krémovým šatům, zatímco leští sklenici, a já si uvědomím, že si uhlazuji už tak hladké vlasy.

Zvedám tašku. „Hned to napravím.“

„Užijte si to.“

„Díky.“ Ustupuji, ale zastavím se, když zaslechnu, jak si někdo odkašle, a zahlédnu muže sedícího na samém konci baru u cihlové zdi. Má skloněnou hlavu a dívá se do telefonu. Jeden pramen z jeho hustých vlasů mu spadne do čela. Odhrne ho rukou a narovná se. Jeho hruď zakrytá košilí se roztáhne. Látka přes jeho bicepsy se napíná.

Polknu a ustoupím, když zvedne oči a všimne si, že ho pozoruji. Ochable se nadechnu a on nakloní hlavu, jeho oči jsou líné, ale intenzivní, osvětlené září lampy poblíž.

Ježíšikriste.

Je dokonalý, i přes svou drsnou tvář pokrytou strništěm.

Je silný, i když není přehnaně svalnatý. Je hlasitý, i když mlčí. Jeho husté vlasy jsou dost dlouhé, aby šly zastrčit za uši, což on

přesně udělá, opírá se zády o bar a očividně je zaujatý tím, jak nepokrytě na něj zírám. Vsadím se, že to zažívá pořád. Můj bože, můžu s rukou na srdci říct, že jsem nikdy neviděla tak úžasného muže.

Mrknu.

On vtáhne spodní ret mezi zuby.

V břiše mi něco exploduje. Motýlci?

Jednu ruku natáhne přes hruď a druhou si přiloží k obličeji, špičkou prstu si poklepává na tvář. V zamyšlení. Rozevřu rty.

Vzduch.

Potřebuju vzduch.

Do prdele.

Trhnu sebou a rychle odvrátím pohled, hledám potřebný vzduch, moje tělo začíná nepříjemně žhnout. Co to sakra je? V baru víří nějaká podivná energie.

Jiskry?

Polknu, sklopím hlavu a jsem zmatená.

Nemůžu dýchat.

Jsem v pasti.

Přitažlivost je příliš silná a já zvedám oči, hladová a zároveň opatrná, abych neprozradila, že chci vidět víc.

Zase zírám.

A on se docela baví.

Ale dokážu se ovládnout?

Zazvoní mu telefon a on ho zvedne z baru, aniž by ode mě odtrhl oči. Mám pocit, že se z toho stala výzva, kdo se první odvrátí. Zvedne telefon, jeho žhavý pohled stále upřený na mě, a pak začne mluvit. Málem se rozteču na podlahu, jeho hluboký, vyrovnaný hlas smete zbytky mé ostražitosti a vezme s sebou i mou důstoj-

nost. Protože já na něj pořád zírám, zatímco on poslouchá toho, kdo hovoří na druhém konci linky, oči stále upřené na mě.

„Jasně," říká. „Za půl hodiny mám volno. Přijď za mnou do Library Baru." Zavěsí. Skoro se usměje, ale ne úplně.

Už mám dost.

Končím.

Prohrála jsem.

Odvrátím pohled a ustoupím.

„Známe se?" zavolá a zastaví mě.

Ne, jen na tebe zírám, protože jsi úžasný, sakra. „Ne, promiňte, nechtěla jsem vás rušit."

„Nerušila jste mě."

A co na to mám říct? Nakloním hlavu a všechny mé intelektuální schopnosti selžou.

„Ahoj, oslavenkyně," slyším Abbie volat, otočím se a uvidím ji stát na prahu baru, mává na mě rukama. „Pojď, pojď, čeká na nás aromaterapeutický zábal."

„Už jdu," řeknu a sleduju, jak nadšeně běží zpátky k Charley. Na pana Fešáka se už nedívám, protože se bojím, že mi v hlavě vybuchnou oči. Tak se vzdálím a mračím se, protože mám husí kůži po celém těle.

„Užijte si zábal, oslavenkyně," zavolá tiše a donutí mě zastavit.

Oči mi k němu zalétnou. „Díky."

„A všechno nejlepší k narozeninám."

Otočím se s úsměvem plným zvědavosti a nejistoty. „Díky."

Opře se předloktími o bar. *Co to sakra je s tím očním kontaktem?*

„Měla bych jít."

„Nechci vás zdržovat."

„Ale zdržujete," řeknu se smíchem. *Jsem doslova paralyzovaná tvým pohledem, ty sexy parchante.* Myslím, že jsem nikdy nebyla tak podrobně zkoumána.

Zvedne ruce na znamení kapitulace a mírně se usměje. Ví přesně, co dělá. Všimnu si, že i jeho ruce jsou dokonalé. Dokonale velké. Dokonale tvarované. Dokonale schopné? Žádný prsten.

„Užijte si…" Prohlížím si bar před ním. Notebook. Pero. Samozřejmě. Je tu pracovně. Schůzka? Konference? Co dělá? „Užijte si práci," řeknu s milým úsměvem a zvednu tašku. „Jdu na zábal."

Zvedne obočí a teď konečně vidím, že se jeho oči na barevné škále nacházejí někde mezi modrou a zelenou. Sklouznou po mém těle. „Ten, kdo vás bude balit, má ale štěstí."

Bože můj. „Ráda jsem si popovídala."

„Nápodobně," zamumlá, když se zhluboka nadechnu, otočím se a odcházím.

Venku se snažím předstírat bezstarostnou chůzi, ale obávám se, že výsledkem je jen ubohé, třesoucí se potácení.

Doklopýtám k Charley a Abbie do haly v hrozném stavu. „Jsem připravená," vypísknu.

Obě si mě prohlédnou od hlavy k patě. „Co se děje?" řeknou unisono.

„Nic." Projdu kolem nich bezcílně, aniž bych věděla, kam sakra jdu, ale doufám, že si někde zchladím své zarudlé tváře, než se přiblíží natolik, aby je zaregistrovaly. „Jsem připravená na zábal." *Ten, kdo vás bude balit, má ale štěstí.* Zastavím se a hledám ceduli, která by mi ukázala správný směr.

„Možná si dejte nejdřív mimózu," navrhuje Anouska.

„Ano, nejdřív mimózu," přitakává Charley.

„Ukážu vám Library Bar." Anouska ukáže směrem k baru a moje srdce se rozběhne. Pořádně rozbuší. Moje srdce nikdy nebilo, ani pro mého bývalého, a v tu chvíli si po týdnech přemýšlení o našem rozchodu uvědomím, že to nebyly jen řeči o dětech, co mě vyděsily. Byl to ten pocit, že mi něco chybí. Jenže jsem si předtím neuvědomovala, že mi něco chybělo, protože jsem nikdy necítila… tohle. A co to je? Šílená přitažlivost? Taková, že se mi podlamují kolena a srdce mi buší.

Sleduji, jak Charley mizí v baru, Abbie a Anouska ji následují a já tam stojím a zírám, trochu bez dechu, hodně roztřesená. Abbie se na mě ohlédne s nejistým úsměvem na tváři. „Jdeš?"

Jdu? Nohy mi nějak nefungují. Odkašlu si, nadechnu se – a seberu zbytky sebejistoty – a donutím nohy, aby se pohnuly. Žádné ladné kroky.

Vstoupím dovnitř a hned ho zahlédnu u baru. „Bože," zašeptám a přijmu sklenici, kterou mi podává číšník. „Děkuji," přečtu jméno na jmenovce, „Clintone."

„Nejdřív se napijte, pak se začnete bavit," odpoví s úsměvem.

Dopřeju si dlouhý doušek a prakticky jím vyprázdním sklenici. „Vypadá to tak."

„Jsem tu celý den, tak mi dejte vědět, na jaký koktejl máte chuť, a já vám ho namíchám." Dolévá mi sklenici a vrací se k přerovnávání zadní police.

„Ach můj bože," zašeptá Abbie a sleduje barmana se skleničkou u rtů. „Někdo se do tebe zamiloval."

Můj pohled přirozeně sklouzne na konec baru. Je zabraný do svého mobilu. „Chovej se slušně," odpálím ji roztržitě.

„Clinton je oceňovaný barman," informuje nás Anouska a přináší koktejlový lístek. Charley položí sklenici na bar a pokrčí rameny, když se na ni podívám. „Všechny speciality Arlington Hall jsou jeho výtvorem, kromě tohoto," říká a ukazuje na ten nahoře. „Ten vymyslela žena, která stojí za Arlington Hall."

Natáhnu krk, abych viděla na lístek. „*Hey Jude*," přečtu nahlas.

„Ano, pojmenovala ho po svém synovi." Anouska se usmívá. „A po Beatles."

„Samozřejmě. Je to velmi populární píseň."

„To je ta žena na portrétu v hale?" ptám se.

„To je ona. Evelyn Harrisonová. Absolutní ikona stylu."

„Je krásná."

„Byla," Anouska snižuje hlas do šepotu. „Zemřela."

„To je mi líto."

„Měly byste *Hey Jude* zkusit. Bude vám chutnat."

„To nemusíte říkat dvakrát." Charley se posadí na stoličku. „Rozdává Arlington Hall lázeňské dny za pakatel obyčejným smrtelníkům, jako jsme my, často?"

„Jak to myslíš?" Abbie se zasměje. „Tohle je přesně pro mě."

Usmívám se a znovu se podívám na konec baru. Stále telefonuje. „Byla to akce k pátému výročí." Anouska vytrhne láhev z Charleyiny ruky, než si stačí znovu nalít. „Před lázeňskými procedurami není vhodné pít moc alkoholu."

Ta se zatváří uraženě. „Nemám tu děti ani manžela, Anousko. Musím si užít svobody."

Anouska se široce usměje a za namalovanými rty se objeví perlově bílé zuby. „Půjdeme už do lázní?"

Všichni odložíme sklenice, Anouska jde první a já se zvednu, ale málem vrazím do Charley, která se nehýbe. Má široce otevřené oči a ústa. Nemusím se jí ptát, co se děje, zvlášť když mě Abbie šťouchne do boku.

„Panebože, smiluj se…"

„Milost je udělena," vydechne Abbie. „Kurva."

Zavírám oči, polknu a otočím se k tomu, co upoutalo jejich pozornost.

Nebo spíš… *kdo*. Nejsem vůbec připravená na sílu jeho přitažlivosti, i když už vím, že je to na omdlení. Ale on tentokrát stojí a obléká si sako. Na jeho drsné, zarostlé tváři se znovu mihne ten drzý úsměv. Na levé tváři má dolíček. Jeho vlasy jsou dokonalé, ale zároveň dokonale nedokonalé. Je nesnesitelně bezchybný. A vysoký. Tak vysoký.

„Ahoj," vydechne Charley.

„Ahoj," vypískne Abbie a já jsem si jistá, že se obě rozplynou na místě, když prochází kolem.

Moje smysly jsou ještě více ochromeny, když ucítím závan jeho mužné vůně. Jako sex v parfému. Zastaví se a ohlédne se přes rameno. Jeho oči jsou upřené na mě. Mají barvu moře. Krásnou, tlumenou modrozelenou.

„Určitě byste měla zkusit *Hey Jude*," řekne tiše.

„Dobře." Jsem bez dechu.

A on odejde.

Celé moje tělo se začne třást a já to nedokážu ovládat.

Nevím, co dělají ostatní. Utírají si sliny?

„Mluvil s tebou," říká Abbie a bere mě za ruku a Charley za druhou. „Jen s tebou."

„To si vymýšlíš.“

„Jasně.“ Zasměje se.

„Jestli ho nechceš, já ho beru.“ Charley rozvlní svoje šaty. „K čertu s manželskými sliby.“

Zasměji se. „Jsi směšná.“

„Já vím.“ Pokrčí rameny. „Pojďme se zchladit do lázní.“

„Ano,“ zašeptám a protáhnu ramena, abych uvolnila napjaté svaly. „Pojďme.“

Kapitola 3

Měl to být relaxační den. Představovala jsem si, že se vytratím, abych se podívala na e-maily a zkontrolovala, jestli se finanční svět nezhroutil. Ale místo abych relaxovala nebo se tajně vyplížila, abych se podívala do příchozí pošty, jsem byla rozptýlená od skutečného života, na každém rohu, za který jsem odbočila, a v každé místnosti, do které jsem vstoupila, jsem se připravovala, zadržovala dech a přemýšlela, jestli je ve hvězdách napsáno, že se znovu setkám s mužem z baru. A jestli zemřu rozkoší z toho vzrušení. Protože přesně o to šlo. O vzrušení, ačkoliv jsem v jeho přítomnosti nebyla schopná vykonávat základní lidské funkce.

A bolí mě to přiznat.

„Ještě pár temp?“ ptá se Abbie, když dorazíme na konec bazénu.

„Ještě nejsem připravená jít domů,“ zamumlá Charley, drží hlavu odhodlaně nad vodou a neodvažuje se namočit si vlasy. Chápu to. Trvá to, než si je vysuší, a proto si vyhradila jen jediný den v týdnu, kdy si je myje. Je to mamutí úkol a ani jedna z nás

tří jsme ještě nenašly sprej na rozčesávání, který by ten bolestivý proces skutečně urychlil.

„Musím popadnout dech." Charley se drží okraje, zatímco já se vytahuji nahoru a sedám si na dlaždice. „Jak jde práce?" ptá se zadýchaně. „Už se blížíš k partnerství?"

„Hele, dohodly jsme se, že dneska o práci nebude řeč." Abbie se ke mně přidá a zamračí se na Charley.

„Ne, dohodla ses jen sama se sebou," loktem do ní šťouchnu. „Vydrž to chvilku."

„Dobře."

„Je to fajn. Jsem na dobré cestě a doufám, že získám ještě pár klientů, abych posílila své portfolio." Příležitosti k partnerství se naskytnou málokdy a tahle byla docela nečekaná a přišla mnohem dříve, než jsem čekala, poté co jeden ze seniorních partnerů onemocněl a rozhodl se nevracet do práce, když mu lékaři diagnostikovali malou mrtvici. Musím jen zrychlit tempo a dokázat, že na to mám. To znamená splnit cíle. Vlastně to znamená překonat je, a já jsem na dobré cestě. Což je dobře, protože se blíží konec fiskálního roku.

„Kdybych byla strašně bohatá, dala bych ti všechny své peníze," říká Charley a já se usmívám. „Ale nejsem, takže nemůžu."

„Už ta myšlenka se počítá."

„Ten slizký hajzl ti pořád leze na nervy?" ptá se Abbie. „Jak se jmenuje?"

„Leighton Steers." Jen při zmínce o něm se zašklebím. „Je to můj jediný konkurent v boji o partnerství, ale je to silný soupeř." A bezohledný. „Prostě musím zůstat vždy o krok před ním."

„To zvládneš." Abbie mě plácne po mokrém koleni a sklouzne zpátky do vody. „Ještě pár temp?"

„Plavu s tebou." Charley se odrazí od okraje bazénu.

„Možná půjdu do parní lázně," říkám, když odplouvají klidným a rovnoměrným stylem. Sleduji, jak mizí pod skleněnou stěnou do venkovního prostoru. Předjarní slunce je silné. Máma vždycky říká, že před mým narozením byl březen jen nudný měsíc. A dnešní slunce jí dává za pravdu, odráží se od zvlněné vody a vrhá paprsky světla na všechny skleněné stěny, které mě obklopují. Na tuto roční dobu je neobvykle příjemné počasí.

Zvedám oči ke klenuté skleněné střeše, kde se popínavé rostliny ovíjejí kolem ocelových nosníků, které podpírají skleněnou konstrukci. Moderní variace klasiky, pomyslím si a odhrnu si mokré vlasy z čela. Zdá se, že to je tématem Arlington Hall. Opřu ruce o dlaždice po obou stranách stehen a rozhlédnu se kolem. Z celého místa vyzařuje klid.

Vydechnu, vstanu, vezmu si bílý ručník z egyptské bavlny z proutěného košíku u bílých skleněných dveří, které vedou do dámských šaten, otřu si obličej, projdu dovnitř a omotám si ručník kolem pasu, než vytáhnu mobil. Dva zmeškané hovory od Nicka. Zkřivím obličej. Smažu je. Jedna zpráva.

Amelie, prosím, zvedni mi to. Nick xxx

Další škubnutí. *Smazat*. Načtu si doručenou poštu, koušu si vnitřní stranu tváře a procházím desítky e-mailů, které mi přišly, zatímco jsem byla offline. Srdce mi bije o něco rychleji. Budu celou noc vzhůru, abych je všechny vyřídila. Zaznamenám jeden

od svého šéfa Garyho a předmět zprávy upoutá mou pozornost. Otevřu ji.

Komu: Amelia Lazenbyová
Od: Gary Panter
Re: Nechtěl jsem tě dneska vyrušovat, ale…
… právě se ke mně donesly drby, že Tilda Spectorová končí.

Koušu se do spodního rtu, abych nepředbíhala. Koneckonců, jsou to jen drby. Tilda Spectorová je renomovaná nezávislá poradkyně, v oboru velmi respektovaná. Je to silná osobnost, a pokud uvažuje o ukončení činnosti, může to znamenat, že hledá někoho, komu by mohla svěřit část svých klientů. To by mohlo posunout moje portfolio z působivého na opravdu působivé. Poprvé jsem Tildu potkala asi před rokem na výroční finanční konferenci FSA; letošní akce se koná příští týden. Okamžitě jsme si padly do oka a od té doby jsme v kontaktu. Každých pár týdnů mi pošle e-mail, aby mě pozdravila a zeptala se, jak se mi daří v LB&B. Gary žertoval, že se bojí, že mě chce přetáhnout. Jen jsem se usmála. Kdyby to byla pravda, byla by to obrovská pocta.

V ruce mi zazvoní mobil a vyleká mě. Na displeji se objeví jméno mého bývalého přítele. „Sakra." Hodím mobil zpátky do skříňky a zabouchnu dveře. Pocit viny je téměř nesnesitelný. Odcházím a zvonění postupně utichá, až přestane úplně, když vyjdu z šaten. Je to už dva týdny, co jsem od něj odešla. Je jasné, že chceme každý něco jiného, a já nevím, jak mu to dát ještě najevo.

Tak jsem přestala brát jeho hovory.

Když projdu dvojitými dveřmi, přivítá mě turecká lázeň a kolem bíle obložené místnosti se nachází asi tucet dveří vedoucích do různých parních lázní a saun.

Rozbalím ručník a pověsím ho na háček před parní lázní, pak otevřu dveře. Vyvalí se pára, která mě trochu ochromí, když vejdu dovnitř, zkontroluju digitální displej na zdi a zavřu za sebou skleněné dveře. „Ježíši," zašeptám a okamžitě cítím pálení na tváři. Rychle snížím teplotu z padesáti stupňů Celsia na čtyřicet pět a projdu oblakem páry, skloním se k vestavěné lavici, opřu nohy o tu protější a protáhnu si svaly.

Hlasitě vydechnu, uvolním tělo a můj dech se zklidní do pravidelného, hlubokého rytmu. Zakloním hlavu, zavřu oči a na chvíli v tichu prostě jen… jsem.

Jen deset minut. Vypotím nečistoty, očistím si pokožku.

Zbavím se stresu.

Viny.

Ticho.

Dýchej.

Uvolni se.

Blaho.

Mumlám si pro sebe a přemýšlím, jestli bych se neměla ozvat Tildě Spectorové, abych jednou také iniciovala kontakt já. Musí to být už dva měsíce, co jsem o ní naposledy slyšela. Poznamenám si, že to zkontroluji. Nebo by to bylo příliš nápadné, kdybych ji teď kontaktovala, vzhledem k těm šumům? Zase si polohlasně mrmlám. Jen pokud jsou ty pověsti pravdivé. Jsou?

Dveře se náhle otevřou a mě ovane chladný vzduch. Je to krátké uvolnění od intenzivního vedra, ale dveře se brzy zase zavírají, ten,

kdo se ke mně přidal, nechce snížit v této potírně teplotu. Sakra, to je horko. Čekám na pozdrav, ale nic se neozývá. Tak udělám totéž a taky nic neříkám, mžourám očima, když se skrz páru mihne postava, dost blízko na to, abych rozeznala, že je to muž. Velké tělo. Vysoké, štíhlé, svalnaté. Sedá si na lavičku naproti mně a stává se mlhavou siluetou. Moje vlhká, rozpálená kůže začíná brnět.

Ach ne.

Nadechnu se, naplním plíce, které mě pálí.

Najednou je tu mnohem tepleji. Něco se letmo dotklo mého kotníku. A je ještě tepleji. Kurva. Elektřina nabije prostor naplněný párou a já rychle stáhnu nohy z lavičky na zem, když se přisune o kousek blíž a zastaví se přímo přede mnou. Nevidím ho jasně, ale cítím ho. Pak se nakloní dopředu, lokty opře o kolena a vidím, jak spojuje ruce a proplétá prsty. Moje oči zůstávají upřené na ně. Na ty zatracený ruce.

Instinktivně se opřu o dlažice a cítím se nahá a zranitelná, i když vím, že mě nemůže jasně vidět. Ví, že jsem tady já? Podívám se na panel na zdi a všimnu si, že teplota klesla na čtyřicet šest stupňů Celsia. Tak proč mám sakra pocit, že je čím dál větší horko? Nadechnu se, vydechnu, sáhnu si na čelo a setřu kapky vody. Nadechnu se, vydechnu.

Je stále tepleji.

To nevydržím.

Vstávám a procházím nesnesitelným horkem, vyrazím ze dveří a lačně nasávám vzduch, třesu se jako list na podzim. „Do prdele," zašeptám, rychle zavírám dveře a zírám na sklo. Měla bych si vzít ručník a osušit se. Měla bych se vrátit do šaten. Měla bych skočit do ledového bazénku, abych se probrala z toho rozrušení.

Dveře se otevřou a vyvalí se pára.

Do prdele.

Vynořuje se z mlhy jako nějaké mytické stvoření a já jsem zase úplně mimo. Plíce mám úplně prázdné. Nemůžu mluvit. Nemůžu myslet. Je tak zatraceně hezký. Nebezpečně hezký. Sklopím oči.

Vzpomeň si na to slovo, Amelie. *Nebezpečný.*

Zírám na jeho bosé nohy. Pak na jeho lýtka.

Na jeho stehna. Na jeho vypracované břicho. Na jeho hruď. Na jeho krk.

Na jeho obličej.

Naše oči se na okamžik setkají, než jeho líný pohled pomalu sklouzne po mém těle a koutky rtů se mu zvednou. „Jsi v pořádku?" zeptá se.

Ne. „Ano." Rychle popadnu ručník a ovinu si odhalené tělo a on se zamračí, až se mu prohloubí dolíček.

„Nechtěl jsem tě vyrušit," řekne tiše.

Zachvěji se. Sakra. „Nevyrušil jsi mě."

„Takže to obvykle vydržíš jen pár minut, co?"

Odmítavě se na něj podívám.

„V páře," dodá a rukou si otře hruď od lesklého potu na pevných svalech.

Smiluj se nade mnou.

Sundá ručník z háčku a všechno nasvědčuje tomu, že moje mučení se bude prodlužovat.

„Dneska bylo obzvlášť horko," zamumlám. Protože jsem měla společnost.

Oči mi téměř vypadnou z důlků, když se mu při otírání napínají a vlní všechny svaly. To je k nevydržení.

„Že ano?“ zamyslí se a upře na mě pohled, až si musím přešlápnout. Co to se mnou sakra je? Cítím, jako by mě všechny mé smysly včetně rozumu opustily. Nemůžu ani najít jazyk. „Co děláš?“

Stáhnu se. „Prosím?“

„Co děláš?“

„Jako za práci?“

Jeho úsměv je mírný. Tak zakryje se tím ručníkem? Protože já to nedávám. „Ano, za práci.“

„O co tady jde?“

„Ptám se tě, čím se živíš.“

„Proč?“

„Mám si smysluplnou konverzaci schovat až na první rande?“

Zasměju se a roztáhnu rty do úsměvu. „Jsem investiční poradkyně.“

„Takže máš talent na čísla?“

„Asi ano.“

„No, já mám zase talent na ruční práce.“

S mírným zadržením dechu sklopím oči k jeho rukám. „A co děláš rukama?“ Moje zvědavost je nezastavitelná. Měl na sobě oblek. Je obchodník?

„Pojď se mnou na večeři a možná to zjistíš.“

Zase se zasměju a je tak zatraceně jasné, že to dělám, protože nemám tušení, co říct. „Chceš, abych šla s tebou na večeři?“ *Ráda bych s tebou šla na večeři.* „Ne.“ Zavrtím hlavou.

„Proč?“

„Neznám tě.“

„Chtěla bys mě poznat?“

Jsem úplně bezradná. Zase se dívám na jeho ruce.